

Sygn. akt VIII GC 9/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Winczewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Bereszyńska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

w B.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 129.406,68 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta sześć 68/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 września 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.622,59 (pięć tysięcy sześćset dwadzieścia dwa 59/100) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 2.020,40 (dwa tysiące dwadzieścia 40/100) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie;

V. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 1.791,68 (tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt jeden 68/100) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

sędzia Marcin Winczewski

Sygn. akt VIII GC 9/19

UZASADNIENIE

(...) w B. pozwem przeciwko (...) w W., domagała się zasądzenia kwoty 273.245,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 września 2018 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że strony zawarły w dniu 7 grudnia 2017 r. umowę ubezpieczenia mienia w postaci budynków, budowli i lokali od wszystkich ryzyk, z sumą ubezpieczenia na kwotę 1.700.000,00 zł. Okres ochrony

ubezpieczeniowej ustalono od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia 27 grudnia 2018 r. W dniu 4 lutego 2018 r., w wyniku wybuchu gazu w budynku mieszkalnym znajdującym się w sąsiedztwie, budynki przedsiębiorstwa uległy znacznemu zniszczeniu. Szkodę zgłoszono w dniu 5 lutego 2018 r. Pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę i dnia 21 marca 2018 r. podjęła decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 51.057,56 zł. Pismem z dnia 8 maja 2018 r. przedstawiono ubezpieczycielowi kosztorys za roboty naprawcze, wskazujący łączne koszty remontu w kwocie 247.229,81 zł. Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r. pozwana przyznała dopłatę w kwocie 83.890,22 zł. Różnica pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a wartością rzeczywiście poniesionej szkody wynosi 112.282,02 zł (kwota została dodatkowo bezzasadnie dwukrotnie pomniejszona o wartość franszyzy redukcyjnej). Pismami z dnia 13 kwietnia 2018 r. i 16 maja 2018 r. powódka wystąpiła z wezwaniem podjęcia czynności likwidacji szkody w zakresie nieobjętym dotychczasowym postępowaniem likwidacyjnym, tj. w zakresie remontu pomieszczeń biurowych, uszkodzonych podłóg, ościeżnic, drzwi wewnętrznych i zewnętrznych, drzwi pożarowych, żaluzji, parapetów, bram, oświetlenia, wydatków związanych z przeprowadzeniem remontu (wymiany płyt regipsowych, malowania oraz prac z tym związanych), zwrotu kosztów związanych z zabezpieczeniem firmy po zdarzeniu (zapewnienie ochrony, zorganizowanie sprzątanía po skutkach wybuchu). Ubezpieczyciel nie uwzględnił w ogóle szkody w wysokości 160.963,57 zł, na którą składały się koszty: remontu pomieszczeń biurowych – 89.325,70 zł, zakupu okien – 16.376,50 zł, zakupu bram – 18.648,00 zł, zabezpieczenia i sprzątanía wraz z kosztami ochrony i deratyzacji – 36.613,37 zł. Pismem z dnia 8 sierpnia 2018 r. (odebrany przez pozwaną w dniu 22 sierpnia 2018 r.) wezwano do wypłaty pozostałej części odszkodowania. Decyzją z dnia 5 października 2018 r., ubezpieczyciel odmówił wypłaty m.in. kwoty 160.963,57 zł, uznając wskazane elementy za nakłady inwestycyjne w rozumieniu § 2 ust. 9 OWU – jako koszty remontów, wykończenia wewnątrz, lub prac adaptacyjnych, poniesione na dostosowanie budynku/lokalu do prowadzonej działalności lub w celu podniesienia standardu. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy równowartością szkody w łącznej kwocie 408.193,38 zł, a przyznaną kwotą odszkodowania w wysokości 135.147,79 zł.

W odpowiedzi (k. 113) pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska przyznała, iż strony łączyła umowa ubezpieczenia dobrowolnego W. (...), której przedmiotem były budynki i budowle. Powódka, przed jej zawarciem otrzymała OWU W. (...), które określały zakres ochrony ubezpieczeniowej, prawa i obowiązki stron oraz sposób ustalenia wysokości odszkodowania. Na powódce ciążył obowiązek udowodnienia rozmiarów szkody poprzez przedłożenie faktur za naprawę wraz z kosztorysami co wynika z § 10 ust. 1 i 3 OWU. Pozwana jest uprawniona do weryfikacji przedłożonych rachunków, kosztorysów, kalkulacji i innych dokumentów związanych z ustaleniem rozmiaru szkody. Powódka nie posiada legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, gdyż dokonała przelewu wierzytelności z tytułu ubezpieczenia na rzecz (...) Ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 135.147,79 zł, w oparciu o kosztorysy sporządzone na podstawie ustaleń dokonanych podczas oględzin budynków. Nieuzasadnione jest żądanie kosztów poniesionych przez najemcę, które stanowią nakłady inwestycyjne w rozumieniu § 2 pkt 19 OWU, ponieważ mogły one zostać ubezpieczone przez najemcę poprzez ustalenie odpowiedniej sumy ubezpieczenia, zgodnie z zapisem § 29 ust. 2 OWU. Zakresem ubezpieczenia nie były objęte koszty usługi agencji ochrony poniesione przez osoby trzecie. Z § 8 umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a (...) w B. wynika, że rzeczy zamontowane przez najemcę podlegają usunięciu w dacie jej rozwiązania. Oznacza to, że zamontowanie stolarki okiennej i drzwiowej, podłóg itp., nastąpiło wyłącznie dla przemijającego użytku. Poniesione przez najemcę nakłady inwestycyjne nie mogą być przedmiotem własności, czy innych praw rzeczowych innego podmiotu. Ewentualna wypłata odszkodowania za nakłady inwestycyjne poniesione przez inny podmiot gospodarczy, w sposób oczywisty naruszałaby postanowienie § 12 ust. 3 OWU, ponieważ wypłacona suma pieniężna nie może być większa od poniesionej szkody.

W piśmie z dnia 14 marca 2019 r. (k. 126), odnośnie legitymacji czynnej, powódka wskazała na umowę zwrotnego przelewu wierzytelności. Odnośnie argumentacji dotyczącej zamontowanej stolarki okiennej, drzwiowej, podłóg itp., które miało nastąpić tylko do przemijającego użytku, elementy te nie mieszczą się w definicji nakładów inwestycyjnych zawartych w § 2 pkt 19 OWU – nie stanowią ani kosztów remontu, wykończenia wewnątrz lub prac adaptacyjnych poniesionych na dostosowanie budynku do rodzaju prowadzonej działalności, nie zostały też zamontowane w celu

podniesienia standardu. Z chwilą ich montażu stały się częścią składową budynku w rozumieniu art. 47 § 2 k.c. Zdemontowanie ich spowodowałoby istotną zmianę w możliwości korzystania zgodnie z przeznaczeniem z budynku. Stanowią one część składową nieruchomości stanowiącej własność powódki i również stały się jej własnością. W zakresie kosztów usługi agencji ochrony poniesionej przez osoby trzecie, powódka wskazała, że zapłata przez podmiot trzeci miała charakter tymczasowy, co wynika z porozumienia z dnia 6 lutego 2018 r. Ostatecznie obciążona tymi kosztami będzie właśnie powódka, na podstawie refaktury.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 grudnia 2017 r. (...) w B. zawarła z (...) w W. umowę ubezpieczenia mienia od wszystkich ryzyk z usługą assistance, w wariantcie ubezpieczenia komfort, potwierdzoną polisą nr (...) W. (...), na okres ubezpieczenia od 28 grudnia 2017 r. do 27 grudnia 2018 r., na budynki, budowle i lokale, do sumy ubezpieczenia w kwocie 1.700.000,00 zł.

Integralną częścią umowy były Ogólne Warunki Ubezpieczenia W. (...), obowiązujące od dnia 2 lutego 2016 r., o symbolu (...).

Zgodnie z § 12 OWU, W. wypłaca odszkodowanie na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń dokonanych w postępowaniu dotyczącym ustalenia stanu faktycznego, zasadności roszczeń i wysokości odszkodowania lub zawartej z nim ugody albo prawomocnego orzeczenia sądu w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. O ile nie umówiono się inaczej, wypłacone odszkodowanie nie może być wyższe od poniesionej szkody. Warta obejmuje ochroną ubezpieczeniową mienie pod warunkiem, że jest ono wykorzystywane w związku z prowadzoną działalnością, jest ewidencjonowane zgodnie z obowiązującymi przepisami, stanowi własność ubezpieczającego lub znajduje się w jego posiadaniu na podstawie innego tytułu prawnego. Ubezpieczone mienia objęte jest także ochroną od szkód powstałych bezpośrednio wskutek akcji gaśniczej, ratowniczej, wyburzenia lub odgruzowania, prowadzonych w związku z wystąpieniem zdarzeń losowych objętych zakresem ubezpieczenia (§ 17 ust. 1 i 4 OWU).

W rozdziale IV OWU (§ 24 i 25), określono zakres ubezpieczenia mienia, m.in. w wariantcie komfort oraz wyłączenia zakresowe odpowiedzialności.

Zgodnie z § 31 ust. 1 pkt 1 OWU, za wysokość szkody przyjmuje się w budynkach, budowlach, lokalach: koszt odbudowy lub remontu w tym samym miejscu z zachowaniem dotychczasowych lub najbardziej zbliżonych wymiarów, konstrukcji, rodzaju zastosowanych materiałów, parametrów technicznych wraz z nakładami na roboty wykończeniowe.

Wysokość szkody:

1. nie uwzględnia jakichkolwiek kosztów:

a) wynikających z braku części zamiennych lub materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu istniejącego przed szkodą,

b) związanych z koniecznością realizacji postanowień stosowanego prawa dotyczącego konstrukcji i eksploatacji budynków, budowli, maszyn i urządzeń, które ubezpieczający jest zobowiązany ponieść dodatkowo w związku ze zmianami jakichkolwiek przepisów prawa,

c) innowacji, modernizacji lub ulepszeń,

2. zmniejsza się o procent udzielonej zniżki za zabezpieczenia, jeśli z przyczyn zawinionych przez ubezpieczającego nie zadziałały one w momencie zajścia zdarzenia, a miało to wpływ na powstanie lub rozmiar szkody,

3. zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub sprzedaży,

4. określa się na podstawie cen z dnia ustalenia odszkodowania.

Odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości szkody obliczonej zgodnie z postanowieniami ustępów poprzedzających z potrąceniem kwoty franszyzy redukcyjnej w wysokości 200,00 zł (§ 31 ust. 13 OWU).

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: polisa – k. 15-16; Ogólne Warunki Ubezpieczenia W. (...) k. 10-14)

Powódka dokonała cesji praw do odszkodowania z przedmiotowego ubezpieczenia na rzecz (...) w W., do wysokości zobowiązań wynikających z umowy kredytowej, o czym poinformowała ubezpieczyciela.

Na mocy umowy z dnia 1 marca 2019 r., (...) w W. przeniósł zwrotnie na powódkę roszczenie odszkodowawcze w związku ze szkodą z dnia 4 lutego 2018 r.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: informacja o przelewie wierzytelności z umowy ubezpieczenia – k. 16; umowa cesji zwrotnej – k. 129)

W dniu 4 lutego 2018 r., w wyniku wybuchu gazu w budynku mieszkalnym znajdującym się w sąsiedztwie posesji powódki, należące do niej budynki przedsiębiorstwa uległy znacznemu zniszczeniu. Szkada została zgłoszona w dniu 5 lutego 2018 r.

Uszkodzenia, w wyniku tego zdarzenia, obejmowały: popękana ścianę sąsiadującą z nieruchomością, gdzie doszło do wybuchu – na wylot – wybita dziura w murze, uszkodzone 8-9 okien, w 10 pomieszczeniach biurowych popękane ściany i sufity, uszkodzone drzwi do pomieszczeń, uszkodzone zamki w drzwiach, futryny i skrzydła drzwiowe, uszkodzone rolety wewnętrzne okien; w magazynie – pęknięta ściana z wybitą dziurą, popękany i opadnięty tynk, pocięte drzwi magnetyczne, aluminiowe, pocięte 2 bramy rozsuwane do góry, uszkodzony sufit, zniszczone wszystkie lampy; łazienka w magazynie – popękany tynk na ścianach i suficie, uszkodzona kabina prysznicowa i drzwi od kabiny; biuro w magazynie – popękane ściany i sufit, opadnięty tynk, uszkodzone drzwi serwerowni.

Powodowa spółka jest płatnikiem podatku VAT.

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 16v-17; zeznania świadka A. Ż. – k. 167-169; przesłuchanie Prezesa Zarządu powodowej spółki J. M. – k. 408-409, płyta z nagraniem k. 410)

Pozwana spółka przyjęła odpowiedzialność za zdarzenie i w dniu 21 marca 2018 r. podjęła decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 51.057,56 zł, przy uwzględnieniu franszyzy redukcyjnej w wysokości 200,00 zł. Pismem z dnia 8 maja 2018 r. powódka wezwała ubezpieczyciela do wypłaty dodatkowo kwoty 196.172,25 zł tytułem odszkodowania. Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r. pozwana przyznała dopłatę w kwocie 83.890,22 zł. Kwota ta nie była już pomniejszona o franszyzę redukcyjną.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: informacja o przyznanym odszkodowaniu z dnia 21 marca 2018 r. – k. 18; pismo powódki z dnia 8 maja 2018 r. – k. 19; zawiadomienie o dopłacie odszkodowania – k. 24-25; kosztorysy robót sporządzone przez pozwaną – k. 27-75; przesłuchanie Prezesa Zarządu powodowej spółki J. M. – k. 408-409, płyta z nagraniem k. 410)

Pismami z dnia 13 kwietnia 2018 r. i 16 maja 2018 r., powódka wystąpiła z wezwaniem podjęcia czynności likwidacji szkody w zakresie nieobjętym dotychczasowym postępowaniem likwidacyjnym. Pismem z dnia 8 sierpnia 2018 r. (odebrany w dniu 22 sierpnia 2018 r.), wezwała ubezpieczyciela do wypłaty pozostałej części odszkodowania wskazując, że poniosła szkodę w łącznej wysokości 452.512,38 zł.

Decyzją z dnia 5 października 2018 r. pozwana odmówiła dalszej wypłaty odszkodowania, ponad wypłaconą już kwotę 135.147,79 zł (pomniejszoną o franszyzę redukcyjną 200,00 zł). Uznała koszty wymiany stolarki okiennej, drzwiowej, podłóg, instalacji elektrycznej, za nakłady inwestycyjne w rozumieniu § 2 ust. 19 OWU – rozumiane jako koszty remontu, które mogły zostać ubezpieczone przez najemcę. Ponadto stwierdziła, że rzeczy zamontowane przez najemcę

podlegają usunięciu po dacie rozwiązania umowy najmu. Zamontowanie stolarki okiennej, drzwiowej, podłóg itp. nastąpiło wyłącznie dla przemijającego użytku.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: pisma powódki – k. 80-84; decyzja pozwanej – k. 105-105v)

Budynek położony na nieruchomości powódki przy ul. (...) w B., w części magazynowo-biurowej wraz z placem przed budynkiem i drogą dojazdową spółka wynajęła w 2013 r. powiązanej z nią kapitałowo i osobowo (...) w B..

Na mocy porozumienia z dnia 6 lutego 2018 r., po zarejestrowaniu szkody przez ubezpieczyciela, strony umowy najmu ustaliły zgodnie, że najemca będzie ponosił koszty usunięcia szkód powstałych wskutek zdarzenia z dnia 4 lutego 2018 r., w szczególności zabezpieczenia i sprzątnięcia po wybuchu, koszty ochrony, stolarki otworowej (okna, drzwi, bramy) z tym zastrzeżeniem, że koszty te zostaną zwrócone najemcy przez wynajmującego niezwłocznie po uzyskaniu przez wynajmującego odszkodowania, nie później niż do dnia 31 grudnia 2019 r., na podstawie wystawionej faktury.

(dowód: porozumienie z dnia 6 lutego 2018 r. – k. 107; przesłuchanie Prezesa Zarządu powodowej spółki J. M. – k. 408-409, płyta z nagraniem k. 410)

Wysokość kosztów naprawy skutków zdarzenia losowego z dnia 4 lutego 2018 r., wyliczona kosztorysowo podejściem szczegółowym, wynosi 325.402,00 zł brutto (264.554,47 zł netto).

Przy kalkulacji cen obejmującej poszczególne składniki kosztorysowe, tj. koszty robocizny, materiałów i sprzętu wraz z narzutami oraz podatkiem VAT, przyjęto przeciętne wskaźniki wg wskazań S.-u dla I kwartału 2018 r.:

- robocizna 15,4 PLN/r-g,
- koszty zakupu [%] – wliczone w cenę materiału,
- koszty pośrednie % [R+S]: 65,00%,
- zysk % [R+S+Kp(R+S)]: 10,50% (poszkodowana nie ma uprawnień budowlanych i nie może samodzielnie prowadzić prac naprawczych – zatem musi zlecić prace projektowe i wykonawcze przedsiębiorstwu zatrudniającemu osoby z kwalifikacjami do pełnienia samodzielnych funkcji w zadaniach remontowo-budowlanych – wymagają też tego względy zapewnienia bezpiecznej pracy na budowie),
- VAT: 23% (poszkodowana, jako płatnik VAT ma możliwość jego odliczenia w ramach prowadzonej działalności gospodarczej).

Podane wyżej wskaźniki zostały zaniżone w kalkulacji sporządzonej przez pozwaną, która w sposób nieuzasadniony pominęła w wycenie wysokości odszkodowania za prace związane z instalacją bram wjazdowych i remontem pomieszczeń biurowych. Przyjęty zakres i sposób prac związanych z odtworzeniem zniszczonych elementów budowlanych nie wykracza poza stan sprzed pożaru.

Przedstawione w sprawie wyceny powódki, nie uwidoczniają wartości poszczególnych wskaźników cenotwórczych. Przy ich wyliczeniu należy natomiast korzystać z oficjalnych publikatorów, opisujących kształtowanie się cen w budownictwie. Wartość prac przyjmowana do wyliczeń przez obie strony znacząco odbiega od akceptowanych powszechnie bez cenowych, przyjmowanych do kosztorysowania prac budowlanych, wypracowanych przez (...) (tzw. S.).

Wymiana płyt z blachy i obróbek blacharskich dachu magazynu nr 2 została wyceniona na poziomie 378,71 zł/m², według odpowiednich pozycji Katalogu Norm Rzeczowych. Z kolei, dla magazynu nr 3, w którym 50% powierzchni do czyszczenia przyjęto pozycje katalogową do prac naprawczych, na zasadzie analogii, na poziomie 190,10 zł/m². Bramy znajdujące się na terenie budynku uległy uszkodzeniu w stopniu pozwalającym na ich naprawę, bez konieczności

demontażu. Użycie rusztowań było krótkotrwałe, mając pomijalne znaczenia dla kosztów prac. Możliwe jest uzyskanie wynagrodzenia za sprzedaż złomu, czy gruzu, kompensującego koszty wywozu odpadów.

(dowód: opinia biegłej sądowej J. G. z 30 marca 2020 r. – k. 178-271 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi z dnia 11 grudnia 2020 r. i z dnia 14 października 2021 r. – k. 301-311, 378-381 oraz ustną opinią uzupełniająca z dnia 21 lutego 2022 r. – k. 434-435, płyta z nagraniem k. 436)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedstawionych przez strony, których prawdziwość oraz autentyczność nie była kwestionowana w toku procesu i nie budziła również wątpliwości Sądu, a także na podstawie zeznań świadka A. Ż. i przesłuchania Prezesa Zarządu powodowej spółki J. M..

Zeznania te uznać należało za w pełni wiarygodne, albowiem były logiczne, spójne, konsekwentne i rzeczowe, a przede wszystkim pokrywały się wzajemnie ze sobą i z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Za w pełni wiarygodne i stanowiące podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy, uznano opinie pisemne i ustną biegłej sądowej J. G.. Biegła w jasny, logiczny i przekonujący sposób odpowiedziała na problematykę przedstawioną w tezie dowodowej i zastrzeżeniach stron, a swoje konkluzje poparła dokumentami zawartymi w aktach sprawy, działając na podstawie dużej wiedzy i doświadczenia zawodowego. Dowód z opinii biegłych, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046). Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że przeprowadzone dowody z opinii biegłej sądowej są w pełni przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Wnioski poszczególnych opinii sformułowane zostały w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowiska zostały przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegła w sposób pełny odniosła się do wszelkich zarzutów i zastrzeżeń stron w toku opinii uzupełniających, zwłaszcza opinii ustnej z dnia 21 lutego 2022 r., a dalsza argumentacja stron w tej materii stanowiła wyłącznie niepopartą zasadnymi argumentami polemikę, która jednakże nie mogła wywołać spodziewanych efektów.

Biegła w sposób zrozumiały przedstawiła argumenty leżące za przyjętymi przez siebie wartościami poszczególnych wskaźników cenotwórczych. Przy ich wyliczeniu korzystała z oficjalnych publikatorów, opisujących kształtowanie się cen w budownictwie. Wartość prac przyjmowana do wyliczeń przez obie strony znacząco natomiast odbiegała od akceptowanych powszechnie bez cenowych, przyjmowanych do kosztorysowania prac budowlanych, wypracowanych przez (...) (tzw. S.), przy czym nie były one w jakikolwiek sposób uzasadnione, a przyjęte apriori, jako prawidłowe. Nie sposób uznać natomiast zarzutów za zasadne, jeśli opierają się one o twierdzenie, że stawki te powinny być wyższe (powódka), czy niższe (pозwana) od uargumentowanych przez biegłą, tylko z tego względu, że strony tak przyjmują.

Biegła wyjaśniła również, z jakich względów pewne prace uznała za uzasadnione, a inne nie, biorąc pod uwagę nie tylko kodeksowe ujęcie szkody, ale zwłaszcza § 31 ust. 1 pkt 1 OWU, zgodnie z którym, za wysokość szkody przyjmuje się w budynkach, budowlach, lokalach: koszt odbudowy lub remontu w tym samym miejscu z zachowaniem dotychczasowych lub najbardziej zbliżonych wymiarów, konstrukcji, rodzaju zastosowanych materiałów, parametrów technicznych wraz z nakładami na roboty wykończeniowe. Decydujące znaczenie w tym kontekście, co słusznie wskazała biegła, miał więc stan budynków w momencie sprzed zdarzenia, a nie ewentualne życzenia powódki co do stanu, jaki powinien odpowiadać choćby aktualnym przepisom przeciwpożarowym.

Z powyższych względów, postanowieniem z dnia 28 marca 2022 r. (k. 443) pominięto na zasadzie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., wnioski dowodowe obu stron o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. W ocenie Sądu, wnioski te prowadziłyby wyłącznie do przedłużenia postępowania. Argumentem za dopuszczeniem dowodu z opinii

kolejnego biegłego nie może być przeświadczenie strony o jej wadliwości, a biegła J. G. wyjaśniła wszystkie możliwe wątpliwości w sprawie, rzecz jasna na podstawie zaoferowanego Sądowi materiału dowodowego, którego właściwe zawnioskowanie spoczywa na stronach procesu. Zarzuty w odniesieniu do opinii biegłej miały ostatecznie charakter wyłącznie polemiczny. Biegła, działając w ramach swej specjalności, ma prawo użycia narzędzi badawczych i metod, sposobów gromadzenia danych i wyboru kryteriów ich doboru, porównywania i weryfikowania danych w sposób, jaki ze względu na cel opinii uzna za najbardziej celowy i tak też uczyniła. Wskazała przy tym racjonalne przesłanki swojego postępowania, wyjaśniła sposób działania i kryteria, jakimi się kierowała przy sporządzaniu opinii.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Dyspozycja tej normy wskazuje, iż celem umowy ubezpieczenia jest udzielenie ubezpieczającemu ochrony na wypadek wystąpienia wskazanego w umowie ryzyka w zamian za zapłatę składki, stąd dla realizacji tej funkcji ochronnej niezbędna jest interpretacja zarówno ogólnych warunków umowy, jak i indywidualnych postanowień umownych z uwzględnieniem przede wszystkim interesu ubezpieczonego, zwłaszcza takiego, któremu nie można postawić zarzutu niestaranego działania i braku dbałości o własne interesy.

Obowiązkiem ubezpieczyciela wynikającym z art. 805 § 1 k.c. jest spełnienie określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego umową wypadku, co nie jest tożsame wyłącznie z jego obowiązkiem zrekompensowania jedynie wydatków wcześniej poniesionych przez ubezpieczonego z własnych środków na usunięcie skutków wypadku. Jednocześnie wskazuje się, iż ubezpieczyciel, który powołuje się na okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność, winien je udowodnić w sposób nie pozostawiający wątpliwości odnośnie istnienia podstaw wyłączenia odpowiedzialności (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016 r., I CSK 360/15, Lex nr 2053629 i z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 295/14, Lex nr 1652719).

W pierwszej kolejności należało odnieść się do najdalej idącego zarzutu pozwanej spółki, tj. braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki. Posiadanie przez strony legitymacji w procesie jest bowiem przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Sąd bierze ją zaś pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania. Jest ona instytucją prawa materialnego i oznacza uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna), które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony bądź w ustawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09, Lex nr 602680 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 r., V ACa 1009/12, Lex nr 1321921).

Zarzut uznać należało za niezasadny, w świetle przedłożonej przez powódkę umowy cesji zwrotnej z dnia 1 marca 2019 r., dotyczącej należności odszkodowawczej z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 4 lutego 2018 r. Powodowa spółka, na podstawie tej umowy z (...) w W., niewątpliwie uzyskała legitymację czynną w sprawie (art. 509 § 1 i 2 k.c.).

W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, że stan faktyczny sprawy w sporym zakresie nie był pomiędzy stronami sporny. Tak zakres i czas obowiązywania ubezpieczenia, jak i fakt wystąpienia szkody w dniu 4 lutego 2018 r., w wyniku wybuchu gazu na nieruchomości sąsiedniej oraz jej rozmiary nie stanowiły kwestii spornej. Pozwana, co do zasady przyjęła przy tym odpowiedzialność odszkodowawczą za zaistniałe zdarzenie szkodowe oraz wypłaciła bezsporną część odszkodowania w łącznej kwocie 135.147,79 zł (pomniejszona jednorazowo o franszyzę w wysokości 200,00 zł).

Sporną pozostawała natomiast wysokość odszkodowania, należnego powódce za zniszczone elementy budynków i ich wyposażenie.

Przyjąć należało, że na podstawie zwartej przez strony umowy ubezpieczenia powódce – wbrew jej częściowej argumentacji – należało się odszkodowanie obejmujące koszt odbudowy lub remontu w tym samym miejscu z zachowaniem dotychczasowych lub najbardziej zbliżonych wymiarów, konstrukcji, rodzaju zastosowanych materiałów, parametrów technicznych wraz z nakładami na roboty wykończeniowe (§ 31 ust. 1 pkt 1 OWU). Koszty, których nie uwzględnia się w wysokości szkody, określono w § 31 ust. 10 OWU i były to koszty:

- wynikające z braku części zamiennych lub materiałów potrzebnych do przywrócenia stanu istniejącego przed szkodą,
- związane z koniecznością realizacji postanowień stosowanego prawa dotyczącego konstrukcji i eksploatacji budynków, budowli, maszyn i urządzeń, które ubezpieczający jest zobowiązany ponieść dodatkowo w związku ze zmianami jakichkolwiek przepisów prawa,
- innowacji, modernizacji lub ulepszeń.

Ciężar wykazania, że którekolwiek, z koniecznych kosztów remontów należą do wymienionych grup podlegających wyłączeniu z kosztów szkody spoczywał, stosownie do art. 6 k.c., na pozwanej, która w swoich kosztorysach nie uwzględniła części koniecznych kosztów odbudowy lub remontu ujętych w zgłoszeniu szkody. Ubezpieczyciel, poza podniesieniem w decyzjach omawiających wypłaty reszty odszkodowania argumentu, że niektóre z kosztów miały charakter nakładów inwestycyjnych w rozumieniu § 2 ust. 19 OWU, a także, że rzeczy zamontowane przez najemcę podlegają usunięciu po dacie rozwiązania umowy najmu (zamontowanie stolarki okiennej, drzwiowej, podłóg itp. nastąpiło wyłącznie dla przemijającego użytku – pismo na k. 105v) nie przedstawił innych argumentów świadczących o braku objęcia poszczególnych części budynków ochroną ubezpieczeniową.

W ocenie Sądu, biegła w swojej opinii w sposób wyczerpujący, logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego wyjaśniła, że wyłączenie przez pozwaną niektórych kosztów remontu było zupełnie nieuzasadnione. Pominięcie w wycenie wysokości odszkodowania za prace związane z instalacją bram wjazdowych i remontem pomieszczeń biurowych prowadziłyby do wykonania tylko częściowego remontu, nie uwzględniającego zakresu i sposobu prac koniecznych do odtworzenia zniszczonych elementów budowlanych w sposób odpowiadający stanowi sprzed wybuchu.

Kosztów stolarki okiennej, drzwiowej, podłóg itp. nie sposób uznać za innowacje, modernizacje lub ulepszenia podlegające wyłączeniu z oszacowania wysokości szkody stosownie do § 31 ust. 10 OWU, czy też jakieś dodatkowe nakłady inwestycyjne w rozumieniu § 2 ust. 19 OWU, tj. poniesione przy okazji naprawy w celu dostosowania budynku do rodzaju prowadzonej działalności ani w celu podniesienia standardu. Wszystkie te elementy były zamontowane w chwili zdarzenia szkodowego, zostały udokumentowane, zatem konieczność ich wymiany z zachowaniem dotychczasowych lub najbardziej zbliżonych wymiarów, konstrukcji, rodzaju zastosowanych materiałów, parametrów technicznych wraz z nakładami na roboty wykończeniowe mieściło się w granicach szkody powódki.

Zupełnie nieuzasadnione były także zarzuty pozwanej, odnośnie zamontowania poszczególnych nieuwzględnionych elementów wyłącznie dla przemijającego użytku. Okna, drzwi, podłogi, bramy należy w ocenie Sądu uznać za części składowe budynku w rozumieniu art. 47 § 2 k.c., więc z chwilą ich zamontowania również stały się własnością powódki.

Niewątpliwie, przedmiot połączony staje się częścią składową dopiero wskutek stałego, a nie chwilowego połączenia go z rzeczą. Jeżeli połączenie nastąpiło tylko dla przemijającego użytku, to przedmioty połączone nie stają się częściami składowymi, chociażby w razie odłączenia one same albo rzecz, do której zostały przyłączone, miały ulec uszkodzeniu lub istotnej zmianie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 1963 r., I CR 855/62, OSNCP 1964/10/209). Prawidłowe zakwalifikowanie charakteru tego rodzaju połączenia zależy od oceny okoliczności faktycznych, takich jak: wola stron, gdy połączenie nastąpiło na podstawie umowy albo sposób jej wykonywania, oraz zamiar, cel i sposób połączenia, jako dokonanego w sensie fizycznym, a nie tylko gospodarczym. Ciężar dowodu, że połączenie nastąpiło

jedynie dla przemijającego użytku, spoczywa na tym, kto tak twierdzi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1963 r., I CR 855/62, nie publ.).

Pojęcie przemijającego użytku nie jest równoznaczne z użytkowaniem krótkotrwałym, a zatem nawet przedmiot przyłączony do rzeczy na czas dłuższy może nie stać się jej częścią składową. Określenie „chwilowy użytek” nie oznacza okresu krótkotrwałego. Istotna jest nie długość czasu, tylko stałe lub niestałe połączenie, na co mogą wskazywać okoliczności konkretnej sprawy (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1958 r., 4 CR 376/57, RPiES 1959/1/334 i z dnia 19 kwietnia 1950 r., To.C 441/49, PiP 1950/11/161), a także zamiar towarzyszący połączeniu, pod warunkiem że został uzewnętrzniony i daje się potwierdzić przy zastosowaniu kryteriów obiektywnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2018 r., I CSK 522/17, Lex nr 2486856, a także J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz do wybranych przepisów, Lex 2018).

Zamontowana przez najemcę stolarka miała w założeniu stanowić część składową najmowanego budynku, a nie być przez niego zabrana po zakończeniu stosunku najmu. Bez znaczenia w tym kontekście pozostawać muszą natomiast wzajemne rozliczenia stron z tego tytułu. Czym innym natomiast, jest kwestia porozumienia z dnia 6 lutego 2018 r. (k. 106), o czym szerzej poniżej.

Na marginesie zaś można w tym kontekście zaznaczyć, iż wyłączeń odpowiedzialności ustalonych przez ubezpieczyciela, jako wyjątków od zasady ustawowej odpowiedzialności za szkodę majątkową w granicach przedmiotu i sumy ubezpieczenia, nie można wyklądać w sposób rozszerzający (tak m.in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 października 2014 r., I ACa 795/14, Lex nr 1554748 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 listopada 2013 r., I ACa 1094/13, Legalis nr 1079724). Jednocześnie, w sytuacji, w której tekst umowy ubezpieczenia lub tekst wzorca stosowanego przez zakład ubezpieczeń ze względu na zastosowane w nim słownictwo, składnię lub układ treści, może być rozumiany w różny sposób, należy przyjąć ten wariant rozumienia, który jest korzystny dla ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia i odrzucić te warianty, które byłyby dla tych podmiotów niekorzystne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2019 r., I CSK 321/18, OSNC 2020/2/21).

Za niezasadne uznać natomiast należało żądanie zapłaty kwot poniesionych w sprawie nie przez powodową spółkę, a przez (...) w B., na podstawie umowy z dnia 6 lutego 2018 r. (k. 106). Strony umówiły się bowiem, że jeśli chodzi o przedmiotowy budynek, który był objęty umową najmu pomiędzy nim, a został zniszczony w dniu 4 lutego 2018 r., to najemca ponosił będzie koszty usunięcia szkód, w szczególności koszty zabezpieczenia i sprzątnięcia po wybuchu, koszty ochrony, koszty stolarki otworowej (okna, drzwi, bramy w niezbędnym zakresie), z tym jednak zastrzeżeniem, że koszty te zostaną zwrócone najemcy przez wynajmującego niezwłocznie po uzyskaniu przez wynajmującego należnego odszkodowania od ubezpieczyciela, nie później, niż do dnia 31 grudnia 2019 r., na podstawie wystawionej refaktury. Jak wynika przy tym z wiarygodnych zeznań Prezesa Zarządu powódki (będącej jednocześnie jedynym komplementariuszem reprezentującym drugi z podmiotów) J. M., refaktura taka nie została wystawiona do upływu określonego przez strony terminu, w związku z czym, koszty te w istocie nie zostały poniesione przez powódkę i nie są jej szkodą.

W tym zakresie, (...) w B. poniosła konkretne wydatki (16.376,50 zł netto na zakup stolarki okiennej – k. 99-99v; 22.937,04 zł na zakup bram – k. 100-101; 11.808,00 zł i 166,05 zł na zapewnienie dozoru i ochrony – k. 102-103; 350,00 zł na deratyzację hali magazynowej – k. 103v; 14.600,10 zł na sprzątnięcie magazynu i pomieszczeń biurowych – k. 104), jednakże nie są one szkodą powodowej spółki, skoro nie tylko ich nie poniosła, ale też nie wystawiła właściwej refaktury do terminu wskazanego w umowie, tj. do dnia 31 grudnia 2019 r., tym bardziej, że jak ustaliły strony, zwrot tych kosztów należeć miał się (...) w B. od powodowej spółki, wyłącznie w sytuacji uzyskania przez wynajmującego należnego od ubezpieczyciela odszkodowania, co przecież w tym zakresie nie nastąpiło.

Stosownie do art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 i 2 k.c.).

Przyjmuje się powszechnie, że szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, który zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Trzeba zwrócić uwagę, że w przypadku kosztów naprawy uszkodzonych budynków, ich zwrot służy bezpośrednio wyeliminowaniu już istniejącej szkody majątkowej, więc interes poszkodowanego podlega intensywniejszej ochronie niż w przypadku wydatków, które nie służą wyrównaniu szkody lecz jedynie wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia mienia, np. ochrony uszkodzonego mienia, czy sprzątnięcia po zdarzeniu (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). W konsekwencji, wymagania dotyczące pokrycia obu kategorii kosztów różnią się. O ile celowość i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363 § 1 zd. 2 k.c., o tyle w przypadku kosztów służących wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych – jest samoistną, podstawową przesłanką warunkującą zakwalifikowanie tych wydatków jako szkodę. Znaczenie tej różnicy uwidacznia się także w tym, że zgodnie z powołaną uchwałą składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11), kompensacie podlegają jedynie rzeczywiście poniesione wydatki na koszty służące wyeliminowaniu następstw zdarzenia (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), a takich powodowa spółka przecież nie poniosła.

Ceny stanowiące punkt odniesienia dla ustalenia wysokości odszkodowania powinny być uwzględniane według stanu istniejącego w dniu ustalania odszkodowania. Ta ogólna zasada wynikająca z art. 363 § 2 k.c. koresponduje z zasadą wynikającą z art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd, wydając wyrok, uwzględnia stan istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Od powyższej zasady, zgodnie z którą wysokość odszkodowania należy określić według cen istniejących w dacie ustalenia odszkodowania, art. 363 § 2 k.c. przewiduje odstępstwo. Jeśli bowiem przemawiają za tym szczególne okoliczności, za podstawę ustalenia odszkodowania mogą być przyjęte ceny istniejące w innej chwili. Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie, ustalenie daty, w której obowiązujące ceny będą przyjęte za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania, ma wpływ nie tylko na wysokość odszkodowania, lecz także na moment, od którego możliwe jest naliczanie odsetek za opóźnienie w zapłacie odszkodowania. W przypadku bowiem gdy za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania zostaną przyjęte ceny z innej daty niż data wyrokowania, ta sama data wyznacza termin początkowy naliczania odsetek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2002 r., II CKN 725/98, OSNC 2000/9/158). Biorąc pod uwagę treść art. 817 § 1 k.c., w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku, a zwłaszcza § 12 OWU, należało uznać, że strony umówiły się w ten sposób na odmienne ukształtowanie tej kwestii, poprzez ustalenie cen właśnie na okres 30 dni, od daty otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Normę art. 363 § 2 k.c. uznać należy bowiem za dyspozytywną. W tej sytuacji, wysokość odszkodowania ustalać należało właśnie na tę datę, czego zresztą powódka nie kwestionowała na etapie doręczenia jej postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłej sądowej, nie składając żadnych zastrzeżeń. Jest to tym bardziej uprawniona konstatacja, że w tej sytuacji, zasądzenie odsetek z wcześniejszą datą (żądaną przecież przez powodową spółkę) prowadziłoby do kompensaty uszczerbku pokrytego już przez kwotę odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 363 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 listopada 2020 r., I ACA 565/19, Lex nr 3147178).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności i argumenty, Sąd uwzględnił powództwo (punkt I) co do kwoty 129.406,68 zł (264.554,47 zł – 135.147,79 zł już przez ubezpieczyciela wypłacone), w pozostałym zakresie uznając je za niezasadne (punkt II).

O odsetkach orzeczono na zasadzie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl powołanego już art. 817 § 1 k.c., zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Ponadto stosownie do treści § 12 ust. 1 OWU, ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń dokonanych w postępowaniu dotyczącym ustalenia stanu faktycznego, zasadności roszczeń i wysokości odszkodowania lub zawartej z nim ugody albo prawomocnego orzeczenia sądu w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro poszkodowana zgłosiła szkodę w dniu 5 lutego 2018 r., to żądanie zasądzenia odsetek od dnia 6 września 2018 r. do dnia zapłaty zasługiwało na uwzględnienie. W tym dniu pozwana niewątpliwie pozostawała w opóźnieniu z zapłatą odszkodowania.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku, zgodnie z zasadą stosownego ich rozdzielenia, wyrażoną w art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powódka utrzymała się ze swym żądaniem w 47% (129.406,68 zł / 273.245,59 zł), pozwana zaś w 53%.

Na koszty powódki złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie; Dz. U. poz. 1800 ze zm.), opłata od pozwu w wysokości 13.663,00 zł (k. 18, 68), wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 2.500,00 zł (k. 146) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie koszty te wyniosły więc 26.980,00 zł, a 47% z tej kwoty dało 12.680,60 zł.

Na koszty pozwanej złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 2.500,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie koszty te wyniosły więc 13.317,00 zł, a 53% z tej kwoty dało 7.058,01 zł.

Rozliczenie przedstawionych kwot skutkowało zasądzeniem od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.622,59 zł (12.680,60 zł – 7.058,01 zł).

W punktach IV i V wyroku orzeczono o obowiązku stosunkowego poniesienia przez strony nieuiszczonych kosztów sądowych na zasadzie art. 83 ust. 1 i 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t.: Dz. U. z 2020 r., poz. 755 ze zm.). Do rozliczenia w tej sprawie pozostało 3.812,09 zł (wynagrodzenie biegłej sądowej, które nie znalazło pokrycia w zaliczkach – 151,68 zł + 2.169,13 zł + 1.491,28 zł), stąd 2.020,40 zł nakazano pobrać od powódki (53% x 3.812,09 zł), a 1.791,68 zł od pozwanej (47% x 3.812,09 zł), zgodnie z zasadą wynikającą z art. 100 k.p.c. i zakresem, w którym strony utrzymały się w swych stanowiskach w orzeczeniu kończącym.

sędzia Marcin Winczewski